

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 18.8.2009
KOM(2009) 428 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET
om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003 om administrativt samarbejde
vedrørende merværdiafgift

{SEC(2009) 1121}

DA

DA

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003 om administrativt samarbejde vedrørende merværdiafgift

1. INDLEDNING

I henhold til artikel 45 i Rådets forordning nr. 1798/2003 om administrativt samarbejde vedrørende merværdiafgift skal Kommissionen hvert tredje år fremlægge en rapport om forordningens anvendelse. Der har indtil nu været udarbejdet fem rapporter, som beskriver, hvorledes det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift har fungeret, men denne rapport er den første siden vedtagelsen af Rådets forordning nr. 1798/2003 den 1. januar 2004.

Forordningen blev udformet med henblik på at sikre en markant forbedring af de retlige rammer for det administrative samarbejde og er tænkt som et vigtigt middel i bekæmpelsen af momssvig. Forordningen indførte især forbedringer med hensyn til følgende:

- klarere og bindende regler for samarbejdet mellem medlemsstaterne
- mere direkte kontakter mellem myndighederne, så samarbejdet bliver mere effektivt og fungerer hurtigere
- mere automatiske og spontane udvekslinger af oplysninger mellem medlemsstaterne for at bekæmpe svig mere effektivt.

Denne rapport indeholder en vurdering af det administrative samarbejdes funktion inden for de nuværende retlige rammer og fokuserer især på anvendelsen af de nyligt indførte ordninger for at vurdere, om de har været effektive.

Rapporten kan imidlertid ikke anskues isoleret fra den bredere og koordinerede strategi for at forbedre bekæmpelsen af momssvig, som er indeholdt i Kommissionens nylige meddelelse¹.

Denne meddelelse indeholder forslag til en række foranstaltninger, der vil få stor indvirkning på den måde, toldmyndighedernes administrative samarbejde på momsområdet vil fungere i fremtiden.

2. INFORMATIONSKILDER, DER ER ANVENDT VED VURDERINGEN AF ANVENDELSEN AF FORORDNING 1798/2003

Kommissionen har indhentet mange oplysninger via **drøftelserne** om administrativt samarbejde og bekæmpelsen af skattesvig på de mange møder i ekspertgruppen vedrørende en strategi for bekæmpelse af skattesvig og via møderne i det stående udvalg for administrativt samarbejde, men da den praktiske anvendelse af de forskellige administrative samarbejdsinstrumenter henhører under de nationale skattemyndigheder, kan vurderingen kun foretages på grundlag af et betydeligt input fra medlemsstaterne.

¹ Meddelelse fra Kommissionen. En samordnet strategi til forbedring af bekæmpelsen af momssvig i Den Europæiske Union, KOM(2008) 807 endelig, 1.12.2008.

Kommissionen mente derfor, at den bedste måde, hvorpå man kunne indhente de nødvendige oplysninger til brug for en bred vurdering af det administrative samarbejde som omhandlet i den nye forordning, var at sende et **spørgeskema** til medlemsstaterne. En detaljeret analyse af medlemsstaternes svar² findes i SEK(2009) 1121 af 18.8.2009.

Medlemsstaterne fik mulighed for at uddybe en række svar i spørgeskemaet og generelt tilkendegive deres mening om det administrative samarbejde på momsområdet og især om mulighederne for forbedring. Kun to medlemsstater viste interesse for at gå ind i en åben diskussion med Kommissionen om spørgsmålet.

Andre nyttige informationskilder har været de **årlige statistikker**, som medlemsstaterne indsender i henhold til artikel 35, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1798/2003. Statistikkerne for 2006 og 2007 indgik i en række konklusioner.

I 2006 udarbejdede Revisionsretten en analyse af det administrative samarbejde i 2006, bl.a. på grundlag af besøg i 7 medlemsstater. I Revisionsrettens **særberetning** blev det understreget, at *"trods de nye ordninger, der blev indført i 2004, er det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne på momsområdet stadig ikke intensivt nok til at få bugt med momsunddragelse og -svig inden for Fællesskabet"*³. Særberetningen har været en vigtig informationskilde for Kommissionen.

De tyske myndigheder anfægter Revisionsrettens beføjelse til at foretage revisioner på dette område og især til at kontrollere, om Tyskland har indført de nødvendige administrative og organisatoriske strukturer for administrativt samarbejde. Dette spørgsmål er genstand for en overtrædelsesprocedure, hvor det undersøges, om sagen skal forelægges for Domstolen.

3. VIGTIGSTE RESULTATER

3.1. Funktion i praksis

3.1.1. Udveksling af oplysninger efter anmodning

En af hovedforudsætningerne for en smidig informationsudvekslingsordning er et robust og effektivt system for styring og effektive procedurer. I de medlemsstater, hvor et sådant system ikke findes, vil der ifølge denne rapport opstå problemer som f.eks. sen besvarelse af anmodninger om oplysninger, forkert anvendelse af standardformularer, anmodninger og besvarelser af ringe kvalitet, problemer med at identificere det rette forbindelseskantor og vanskeligheder ved at indsamle relevante data samt tekniske problemer med CCN-post⁴.

Det er især i decentraliserede systemer, at medlemsstater, der anmoder om oplysninger, har vanskeligt ved at identificere det forbindelseskantor (afdeling eller personer), som anmodningen skal stiles til. På den anden side påpeger de medlemsstater, der har et decentralt system, at dette fører til bedre udnyttelse af ressourcerne.

Et væsentligt problem er rettidig besvarelse af anmodninger, og statistikkerne har vist, at antallet af sene besvarelser har nået et uacceptabelt omfang. På trods af at forordningen fastsætter, at medlemsstaterne skal underrette hinanden, hvis fristerne

² 25 medlemsstater har udfyldt spørgeskemaet, som blev sendt pr. brev den 31.3.2008 (D29096).

³ Revisionsrettens særberetning 08/2007, EUT C 20 af 25.1.2008, s. 1.

⁴ Post sendt via Common Communication Network (sikker e-mail i alle medlemsstater).

ikke overholdes, viser statistikkerne, at dette næsten aldrig sker i praksis. Forsinkelserne med hensyn til at besvare anmodninger om oplysninger og underrette den bistandssøgende medlemsstat om manglende overholdelse af fristerne skyldes en række interne faktorer: udvekslingen af oplysninger betragtes ikke som en prioritet, de menneskelige ressourcer er utilstrækkelige, og der opstår sprogvanskeligheder. Standardformularerne sikrer bedre struktur og klarhed og en mere harmoniseret og sammenhængende strategi for det administrative samarbejde. Selv om de fleste medlemsstater er tilhængere af obligatorisk anvendelse af standardformularerne, udtrykker de generelt bekymring for, at dette i visse tilfælde kan gøre samarbejdet mindre effektivt. Medlemsstaterne beklager desuden, at XML-formatet forsat ikke blev anvendt i 2008, selv om de i 2007 enstemmigt havde vedtaget at anvende det.

Kommissionen er overbevist om, at automatiseret adgang til andre medlemsstaters databaser vil mindske antallet af anmodninger om "standardoplysninger" betragteligt. Automatiseret adgang vil derfor lette og fremskynde det administrative samarbejde og frigøre tid og ressourcer til en mere indgående behandling af komplekse anmodninger.

Endvidere lever kvaliteten af besvareelserne ikke altid op til de nødvendige standarder. Besvareelserne kan derfor godt være rettidige, men uden værdi for modtageren. Medlemsstaterne har selv påpeget, at kvaliteten af de udvekslede informationer bør forbedres, og Kommissionen har derfor nedsat en særlig projektgruppe under Fiscalis 2013-programmet, som skal undersøge problemet nærmere⁵.

Det er nødvendigt, at skattemyndighedernes ledelse ser nærmere på en række problemer som f.eks. spørgsmålet om, hvorledes skattemyndighederne skal prioritere bistand til andre medlemsstater. Situationen kan forbedres på en række måder, bl.a. ved at ledelsen gør lokale embedsmænd mere bevidste om at prioritere disse anmodninger i deres planlægning, at de opfordres til at henvende sig direkte til deres kontakter i de andre medlemsstater, når der er behov for uddybende oplysninger om en anmodning, at der afsættes tilstrækkeligt personale til det administrative samarbejde, og at XML-formatet indføres.

3.1.2. *Udveksling af oplysninger uden forudgående anmodning*

Artikel 3 i forordning 1925/2004 fastsætter de kategorier af oplysninger, som medlemsstaterne kan udveksle automatisk og uden forudgående anmodning. Kun få medlemsstater deltager i alle kategorier med henblik på udveksling af oplysninger. Desuden har nogle medlemsstater oplyst, at de deltager i udvekslingen af visse kategorier af oplysninger, men statistikkerne viser noget andet i praksis (f.eks. blev der kun udvekslet informationer om fjernsalg i fem tilfælde i 2007). Medlemsstaterne anser nogle kategorier for mere relevante end andre. Nogle medlemsstater deltager imidlertid ikke, fordi de ikke systematisk indsamler og centraliserer de nødvendige data. Der er adskillige årsager hertil (mangel på menneskelige ressourcer, ubalance mellem indsats og resultater, utilstrækkelig intern administrativ organisation og problemer med at indhente oplysningerne). Det er beklageligt, at nogle

⁵ Fiscalis 2013-programmet (beslutning nr. 1482/2007/EF af 11. december 2007) er et fællesskabsprogram, der er iværksat for at forbedre skattesystemernes funktion i det indre marked ved at øge samarbejde mellem de deltagende landes skattemyndigheder. Projektgruppen består af nationale eksperter, som mødes for at drøfte forslag til løsning af et specifikt problem inden for veldefinerede områder, og gruppen er nedsat og finansieret under Fiscalis 2013-programmet.

medlemsstater endnu ikke er i stand til at udveksle visse kategorier af oplysninger til trods for, at dette var hensigten, da forordningen blev vedtaget⁶.

Man kunne derfor overveje at revidere artikel 3 i forordning 1925/2004 med henblik på at ajourføre den nuværende liste og/eller opstille en ny liste over transaktionstyper med et grænseoverskridende element, hvor deltagelse i informationsudveksling skal være obligatorisk for alle medlemsstater.

Under drøftelserne i ekspertgruppen vedrørende en strategi for bekæmpelse af skattesvig var et stort antal medlemsstater ikke modstandere af at opstille en sådan specifik liste. Andre kategorier, der af medlemsstaterne blev anset for irrelevante, burde udgå. Som anført ovenfor synes der dog at være modstrid mellem de politiske udmeldinger i ekspertgruppen vedrørende en strategi for bekæmpelse af skattesvig og den automatiske udveksling af oplysninger i praksis.

Med hensyn til spontan udveksling af oplysninger bør medlemsstaterne gøre deres skattekontrollanter mere bevidste om betydningen af spontan udveksling af oplysninger for skatteopkrævningen i andre medlemsstater. Nogle medlemsstater mener, at Eurocanet-netværket⁷ er en velegnet værktøj til spontan udveksling af oplysninger, fordi det skaber direkte kontakt mellem embedsmænd, der er specialiseret i et bestemt emne, og muliggør hurtig informationsudveksling. På denne måde kan netværket være med til at overbevise lokale embedsmænd om, hvor vigtigt det er, at nogle oplysninger udveksles spontant og motivere dem til aktivt at anvende dette værktøj. I denne forbindelse mener Kommissionen, at EUROFISC, der er baseret på retningslinjer godkendt af Rådet i oktober 2008, vil kunne danne en solid ramme for hurtig udveksling af oplysninger.

Det er Kommissionens opfattelse, at medlemsstaterne bør indføre effektive procedurer til indsamling af data, som skal udveksles automatisk, da flertallet af medlemsstaterne anser de modtagne oplysninger for brugbare og nyttige i praksis. Desuden bør skattemyndighedernes ledelse forbedre uddannelsen af skattekontrollanterne, så de bliver bevidste om betydningen af spontan informationsudveksling for skatteindkrævningen i andre medlemsstater.

3.1.3. *Feedbackmekanismer*

De fleste medlemsstater har ikke noget feedbacksystem og kan derfor ikke udtale sig om, hvorvidt de modtagne informationer har været anvendt effektivt. En sådan mekanisme og en forbedring af kvaliteten af udvekslede oplysninger vil kunne bistå ledelsen med at udbedre mangler i procedurerne og motivere skattekontrollanterne til at bruge instrumentet oftere.

Medlemsstaterne har angivet mangel på feedback som en svaghed, og Kommissionen har undersøgt mulighederne for at udforme et hensigtsmæssigt feedbacksystem i en projektgruppe under Fiscalis 2013-programmet.

3.1.4. *Forbedringer af funktionaliteten i momsinformationsudvekslingssystemet (VIES)*

Ugyldige momsnumre og forsinket korrektion af data nævnes ofte som problemer i forbindelse med kvaliteten af informationerne i databasen og er med til at svække databasens pålidelighed.

⁶ Se Kommissionens svar på kapitel 51, Revisionsrettens særberetning 08/2007, EUT C 20 af 25.1.2008, s. 1.

⁷ Eucanet er et uformelt netværk, som muliggør hurtig informationsudveksling om "missing trader"-svig.

Igangværende tekniske arbejder skal modernisere VIES-systemet, bl.a. gennem krydstjekning af den afgiftspligtiges navn og adresse med dennes momsnummer for at sikre validering af dataene. Endvidere vil Kommissionen fremlægge et forslag om mindstenormer for registrering/afregistrering af momsnumre for at gøre dataene i VIES mere korrekte og fuldstændige.

3.1.5. *Tilstedeværelse i administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser i en anden medlemsstat*

De årlige statistikker viser, at den i artikel 11 omhandlede mulighed kun anvendes i begrænset omfang, selv om den anses for nyttig i grænseområder. De vigtigste og hyppigste årsager til den begrænsede anvendelse er sprogproblemer, manglende nationalt retsgrundlag for at tillade deltagelse i nationale undersøgelser og specifikke nationale vilkår for at anvende denne mulighed. Nationale forhold bør imidlertid ikke hæmme anvendelsen af denne mulighed.

Der er behov for at gøre embedsmændene mere bevidste om denne mulighed og opmuntre dem til at anvende den. Udvikling af sprogfærdigheder bør varetages på nationalt plan.

3.1.6. *Samtidig kontrol – multilateral kontrol (MLK)*

Medlemsstaterne anerkender nytten af det i artikel 12 i forordning 1798/2003 omhandlede instrument. Der har været gjort forsøg på at fremme og lette anvendelsen af instrumentet, bl.a. ved at etablere platformen for multilateral kontrol (MLK) og ajourføre vejledningen for multilateral kontrol. Bestræbelserne synes at bære frugt, idet antallet af påbegyndte multilaterale kontroller er stigende. Der er dog fortsat plads til forbedringer. En række flaskehalse er med til at forsinke proceduren: manglende tid, ressourcer, sprogfærdigheder, erfaring, mangel på direkte kontakter på lavere embedsmandsniveau og uddelegering fra den kompetente myndighed til den ansvarlige skattekontrollant. Det er imidlertid allerede muligt for de lokale skattemyndigheder at kommunikere med hinanden via CCN-postsystemet, fase II a, men systemet synes ikke at være implementeret i alle medlemsstater. Udvekslingen af oplysninger bør i videst muligt omfang altid ske direkte mellem de berørte skattekontrollanter.

Medlemsstaterne mener, at deres interne procedurer er fleksible nok til at muliggøre hurtige reaktioner i tilfælde af (karrusel)svindel. På EU-plan synes det imidlertid, som om kommunikationen mellem afdelingerne for bekæmpelse af bedrageri og MLK fortsat kan forbedres.

3.1.7. *Særordningen for ikke-etablerede afgiftspligtige personer, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke-afgiftspligtige personer (kapitel VI i forordning 1798/2003)*

Der har ikke været større problemer med forvaltningen af særordningen, da antallet af ikke-afgiftspligtige personer og afgiftsbeløbenes størrelse ikke er særlig høje. Der er imidlertid tale om en afgift, som ikke ville blive opkrævet, hvis der ikke var en særordning. Som følge af indførelsen af særordningen har en række leverandører i øvrigt etableret sig i EU med henblik på deres B2C-transaktioner og betaler moms i registreringslandet.

Hvad angår skattekontrol af elektronisk handel finder medlemsstaterne det vanskeligt at gennemføre kontrollen af ikke-etablerede afgiftspligtige personer. Ikke desto mindre er det vigtigt at gennemføre en sådan kontrol, da det er den eneste måde, hvorpå medlemsstaterne kan kontrollere, at virksomhederne anvender

bestemmelserne i særordningen korrekt. Medlemsstater, der med held har gennemført revision, opfordres til at dele deres erfaringer og praksis vedrørende ikke-etablerede afgiftspligtige personer (håndtering af mulige risici, afdækning af fejl og fejlagtige beløb, etablering af vished for, at virksomheder etableret fjernt fra EU kan kontrolleres). MLK-plattformen eller skattesvigsplatformen vil kunne anvendes til at dele erfaringer og praksis.

3.1.8. *Nationale evalueringsordninger*

Ifølge forordningens artikel 35 skal medlemsstaterne undersøge og vurdere, hvordan ordningerne vedrørende administrativt samarbejde fungerer. I praksis gennemfører størstedelen af medlemsstaterne ingen systematisk intern evaluering, men synes snarere at basere deres selvevaluering på de årlige statistikker, som de skal fremsende til Kommissionen på dette område.

3.1.9. *Centralt forbindelseskantor (CLO)*

Det centrale forbindelseskantor er i de fleste medlemsstater kontaktpunktet for anmodninger om oplysninger. Alle medlemsstater tilkendegiver, at de har et overvågningssystem, der skal sikre opfølgning af anmodninger. Det centrale forbindelseskantor fastsætter interne frister for afgivelse af svar, men fristerne overholdes tilsyneladende ikke, da det ansvarlige kontor ikke har noget incitament til at afgive svar i tide eller forklare, hvorfor det ikke er i stand til at gøre det. Især i et decentraliseret system med forbindelseskantorer er det nødvendigt, at der findes et overvågningssystem, ikke blot for at kunne overholde fristerne, men også for at sikre kvalitetsniveauet i de udvekslede oplysninger. Endvidere sender nogle medlemsstater tilsyneladende én enkelt anmodning til alle forbindelseskantorer, hvilket tælles som mere end én anmodning. Dette er én af årsagerne til forskellen mellem antallet af afsendte og modtagne anmodninger i statistikkerne.

Sprogforskellene forsinker proceduren. Bedste praksis ville være, hvis medlemsstaterne indgik en aftale om det arbejdssprog, de vil anvende til kommunikation med de centrale forbindelseskantorer. Efter Kommissionens opfattelse bør en manglende aftale på området ikke fortsat hindre et smidigt samarbejde, og man kunne forestille sig, at engelsk anvendes som en løsning, hvis der ikke kan opnås en aftale. Mangelen på sprogkundskaber er et problem, der især forekommer på lokalt plan. Direkte kontakter (pr. telefon eller via CCN-post) for at anmode om uddybende oplysninger vil kunne afværge byrderne i forbindelse med oversættelse. I forbindelse med MLK kan det være nyttigt at anvende tolke. Under Fiscalis 2007- og 2013-programmerne blev der indført et sprogstøtteværktøj.

3.2. **Retlige rammer**

Efter medlemsstaternes opfattelse har forordningen forbedret det administrative samarbejde. Generelt giver de retlige rammer skattemyndighederne et solidt grundlag for at udveksle oplysninger og samarbejde under anvendelse af de forskellige tilgængelige instrumenter med henblik på at indhente værdifulde oplysninger til bekæmpelse af svig.

Medlemsstaterne er dog stødt på en række regler, som ikke har været klare nok og tilfælde af inkonsekvent anvendelse af reglerne. Det er derfor nødvendigt at ajourføre de retlige rammer på de nedenfor anførte områder.

3.2.1. *Tilstedeværelse i administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser og samtidig kontrol (artikel 11-13)*

Medlemsstaterne har påpeget, at en fælleseuropæisk fortolkning af anvendelsen af artikel 11 vil være nyttig, og at der i så fald ikke vil være behov for yderligere internationale aftaler eller national lovgivning (hvilket begrænser værktøjets anvendelse).

Der har været peget på en række problemer, som skyldes forskellige fortolkninger af den pågældende artikel.

Efter nøje overvejelse finder Kommissionens tjenestegrene imidlertid, at de ovennævnte artikler kun kræver mindre ændringer, da løsningen snarere er at anvende de gældende bestemmelser fleksibelt.

3.2.2. *Udveksling af oplysninger uden forudgående anmodning (artikel 17-21)*

I henhold til forordningens artikel 17 skal medlemsstaterne udveksle oplysninger uden forudgående anmodning. I artiklen er det fastsat, at hver medlemsstat skal fremsende oplysninger til enhver anden berørt medlemsstat i tre situation, hvilket udgør en meget bred forpligtelse.

I artikel 3 og 4 i forordning 1925/2004 defineres de (under)kategorier af oplysninger, som medlemsstaterne udveksler automatisk eller struktureret automatisk.

Artikel 18 begrænser imidlertid forpligtelsen i artikel 17 og fastsætter, at medlemsstaterne kan beslutte, om de vil udveksle bestemte kategorier af oplysninger uden forudgående anmodning.

Besvarelsene af spørgeskemaet viser, at medlemsstaterne udlægger og anvender artikel 17 og 18 forskelligt. Dette fører til manglende konsekvens i udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne. Definitionen af kategorierne har ikke fuldt ud bidraget til det ønskede mål. Desuden skaber definitionen af "automatisk" og "struktureret automatisk" udveksling en vis forvirring.

Kommissionen foreslår derfor at ændre ordlyden i forordningens artikel 17 og 18. Som anført ovenfor kunne man ajourføre den nuværende liste i Kommissionens forordning 1925/2004 eller opstille en ny liste over transaktionstyper, for hvilke udveksling af oplysninger skal være obligatorisk for alle medlemsstater (i det mindste for nogle kategorier).

3.2.3. *Forbindelser med tredjelande (artikel 36)*

Erfaringerne med udveksling af oplysninger med tredjelande er begrænsede. Medlemsstaterne har tilkendegivet, at oplysninger fra tredjelande kan være særdeles nyttige og lette afgiftsansættelsen og medvirke til at afdække svig, men at det vil være nødvendigt at anvende strenge regler (fortrolighedskrav). Ikke alle medlemsstater har indgået skatteaftaler om moms spørgsmål, og det er derfor ikke muligt for alle medlemsstater at videregive oplysninger fra tredjelande.

Flertallet af medlemsstater er ikke modstandere af at gøre det obligatorisk at videregive oplysninger fra tredjelande til andre interesserede medlemsstater. En mulighed kunne være at gøre bestemmelsen i forordningen bredere, så videregivelse af oplysninger ikke er udtrykkeligt udelukket.

Kommissionen er fortsat overbevist om, at på lang sigt vil en koordineret strategi på EU-plan for samarbejdet med tredjelande på momsområdet være den mest hensigtsmæssige vej frem.

4. KONKLUSION

Allerede i Kommissionens meddelelse af 31. maj 2006 om det nødvendige i, at der opstilles en samordnet strategi for at forbedre bekæmpelsen af skattesvig (KOM (2006) 254 endelig af 31.5.2006), blev det anført, at de retlige rammer for det administrative samarbejde på momsområdet er blevet styrket, men at medlemsstaterne ikke anvender rammerne tilstrækkeligt, og at det omfang, hvori det administrative samarbejde benyttes, ikke står i rimeligt forhold til den EU-interne samhandels størrelse. Revisionsretten nåede til omtrent samme konklusion i sin særberetning fra 2007.

Denne rapport drager ikke nogen anden konklusion; de nye ordninger, der blev indført i 2004 i forordning 1798/2003, bød på nye muligheder, men omfanget af det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne på momsområdet for at få bugt med momsunddragelse og -svig inden for Fællesskabet er fortsat utilstrækkeligt.

Med hensyn til funktionen i praksis bør viljen til at forbedre det administrative samarbejde afspejles gennem støtte fra ledelsesside og organisering af skatteforvaltningen gennem følgende tiltag:

- der bør afsættes tilstrækkelige ressourcer til det administrative samarbejde og skattekontrollen
- skatteembedsmændene bør uddannes, så de bliver mere opmærksomme på de tilgængelige instrumenter (anmodninger, tilstedeværelse i administrative kontorer, deltagelse i administrative undersøgelser, samtidig kontrol) og på spontan udveksling af oplysninger
- der bør indtages en proaktiv holdning til anvendelsen af de tilgængelige instrumenter, og på nationalt plan bør man fjerne hindringer, der kan hæmme det administrative samarbejdes funktion og underminere en effektiv anvendelse af instrumenterne
- lokale embedsmænd bør instrueres i, hvorledes anmodninger om oplysninger prioriteres
- det anvendte software bør tilpasses, så XML-formatet kan anvendes til afsendelse af anmodninger
- der bør indføres effektive procedurer til indsamling af data, som skal udveksles
- de direkte kontakter (pr. telefon eller via CCN-post, II a) mellem lokale skattekontrollanter bør fremmes.

Disse anbefalinger er faktisk ikke nye; de findes allerede i tidligere rapporter, der er blevet fremlagt for flere år siden. Den kendsgerning, at det er nødvendigt at fremsætte dem på ny, er et bekymrende signal, som viser, i hvor ringe grad de er blevet fulgt tidligere.

Den politiske vægt, som medlemsstaterne lægger i at yde et godt serviceniveau over for tilsvarende myndigheder i en anden medlemsstat, er nøglen til at sikre væsentlige forbedringer.

Rådet (Økofin) har i de sidste to år haft adskillige drøftelser om bekæmpelse af moms- og skattesvig. De konklusioner, som er blevet draget ved disse lejligheder, understreger behovet for en fælles strategi på EU-plan. Vægten har været lagt på de såkaldte "konventionelle foranstaltninger", der tager sigte på at styrke skattemyndighedernes

kapacitet til at tage hånd om momssvig inden for rammerne af det gældende momssystem.

En styrkelse af det administrative samarbejde er af væsentlig betydning i denne forbindelse, og det forslag til en omarbejdning af forordning 1798/2003, som fremlægges i dag, indeholder betydelige ændringer og udgør retsgrundlaget for oprettelsen af EUROFISC. Denne rapport viser behovet for yderligere ændringer af de retlige rammer, hvilket er, hvad forslaget tager sigte på.

En forbedring af funktionen i praksis er lige så vigtig, og Kommissionen sætter sin lid til medlemsstaternes politiske vilje til at gøre den nødvendige indsats for at nå disse mål.

Viljen skal komme fra medlemsstaterne, men Kommissionen er parat til støtte bestræbelserne. En række af de foranstaltninger, der skal iværksættes, kan koordineres på EU-plan, og Fiscalis 2013-programmet indeholder de nødvendige værktøjer til støtte for udviklingen og gennemførelsen af disse foranstaltninger.